

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa Z. K.
przeciwko B. Sp. z o.o. Oddział w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 4 grudnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 19 grudnia 2013 r., sygn. akt III APa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 19 grudnia 2013 r. Sąd Apelacyjny w (...) w sprawie z powództwa Z. K. przeciwko B. Sp. z o.o. Oddział w K. o zapłatę oddalił apelację powódki i nie obciążył powódki kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej w postępowaniu apelacyjnym.

Powódka zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w części, w zakresie w jakim oddalono jej apelację. Zdaniem powódki skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd Apelacyjny dopuścił się rażącego naruszenia art. 80 w związku z art. 78 § 1 k.p. przez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że rodzaj i ilość świadczonej przez powódkę pracy nie uzasadnia zapłaty przez pracodawcę dodatkowego wynagrodzenia odpowiadającego ciężarowi dodatkowych

obowiązków pracowniczych nałożonych na powódkę przez pracodawcę, podczas gdy wynagrodzenie powódki ustalone przez pracodawcę było nieadekwatne do nałożonych na powódkę obowiązków pracowniczych w postaci ilości wykonywanej przez powódkę pracy. W ocenie skarżącej Sąd Apelacyjny dopuścił się również naruszenia art. 386 § 4 k.p.c. „nie zbadał bowiem w jakim zakresie przestępstwa, których dopuścili się pracownicy pozwanej, a polegające na uporczywym naruszaniu praw pracownika oraz narażenie utraty życia i zdrowia powódki, tj. przestępstwa z art. 218 k.k. oraz art. 220 k.k., co miało istotny wpływ na uznanie przez Sąd Apelacyjny, iż roszczenie powódki ulegało trzyletniemu terminowi przedawnienia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka powołała się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania,

że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, Lex 560541). Nawet w przypadku uwzględnienia uzasadnienia podstaw skargi nie można uznać, że jest ona oczywiście uzasadniona w zaprezentowanym rozumieniu. Istotne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Z uzasadnienia skargi kasacyjnej nie wynika oczywista zasadność w przedstawionym powyżej znaczeniu. Sąd Najwyższy nie widzi sprzeczności z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, ani oczywiście błędnej, widocznej na pierwszy rzut oka wykładni lub widocznego w taki sposób niewłaściwego zastosowania prawa, a tylko w takiej sytuacji wskazana przesłanka uzasadnia przyjęcie skargi. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi sprowadza się bowiem do podważania oceny dowodów dokonanej przez Sąd drugiej instancji. Wywody skarżącej stanowią w istocie polemikę z oceną dowodów i wynikającymi z niej ustaleniami faktycznymi, co, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., uchyla się spod kontroli kasacyjnej.

Ponadto argumentacja podnoszona w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oderwana jest od stanu faktycznego sprawy, bowiem uzasadnienie wniosku opiera się na twierdzeniu, że praca powódki była pracą trudną, skomplikowaną, a nadto powódka wykonywała dwukrotnie więcej pracy niż inni pracownicy, co sprzeczne jest z ustaleniami Sądu Apelacyjnego. Twierdzenie to jest jednoznaczne z oparciem skargi o ustalenia faktyczne nieprzyjęte w podstawie zaskarżonego wyroku. Natomiast w podstawie skargi kasacyjnej nie podniesiono zarzutów naruszenia prawa procesowego, z których mogłaby wynikać wadliwość ustaleń faktycznych. W rezultacie Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi, w tym między innymi ustaleniem, że praca wykonywana w spornym okresie przez powódkę nie była szczególnie trudna i skomplikowana oraz że powódka nie wykonywała dwukrotnie więcej pracy niż inni

pracownicy, a rozdzielenie czynności wykonywanych przez powódkę na dwóch pracowników wynikało z modernizacji procesu produkcyjnego w związku ze zwiększeniem zamówień na amortyzatory (uzasadnienie sądu odwoławczego s. 7). Ponadto wskazać należy, że zgodnie z ustalonym poglądem Sądu Najwyższego i doktryny sąd nie ma prawa kształtować wynagrodzenia za pracę, zastępując w tym zakresie strony umowy o pracę (uchwała Sądu Najwyższego z 7 listopada 1977 r., I PZP 44/77, OSNC 1978 nr 12, poz. 231; wyrok Sądu Najwyższego z 15 października 1975 r., I PR 109/75, OSNC 1976 nr 6, poz. 145; postanowienie Sądu Najwyższego z 28 lutego 2011 r., I PK 246/10, LEX nr 798246). Wyjątki w tym zakresie dotyczą przypadków naruszenia zasady równego traktowania w zatrudnieniu (wyrok Sądu Najwyższego z 22 lutego 2007 r., I PK 242/06, OSNP 2008 nr 7-8, poz. 98; postanowienie Sądu Najwyższego z 28 lutego 2011 r., I PK 246/10, LEX nr 798246).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.